

S M L O U V A

MEZI

VLÁDOU ČESKÉ REPUBLIKY

A

VLÁDOU BANGLADÉŠSKÉ LIDOVÉ REPUBLIKY

O ZAMEZENÍ DVOJÍMU ZDANĚNÍ

V OBORU DANÍ Z PŘÍJMU

A O ZABRÁNĚNÍ DAŇOVÉMU ÚNIKU A VYHÝBÁNÍ SE DAŇOVÉ POVINNOSTI

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY A VLÁDA BANGLADÉŠSKÉ LIDOVÉ REPUBLIKY,

přejíce si dále rozvíjet hospodářské vztahy mezi oběma státy a posílit spolupráci v daňových záležitostech,

majíce v úmyslu uzavřít smlouvu o zamezení dvojímu zdanění v oboru daní z příjmu, a to aniž by byly vytvářeny příležitosti k nezdanění nebo ke sníženému zdanění skrze daňové úniky či prostřednictvím vyhýbání se daňové povinnosti (včetně prostřednictvím uspořádání, která se nazývají „treaty-shopping“ a která jsou zacílena na získání úlev stanovených v této smlouvě, a to v nepřímý prospěch rezidentů třetích jurisdikcí),

se dohodly takto:

Článek 1

OSOBY, NA KTERÉ SE SMLOUVA VZTAHUJE

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které jsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

Článek 2

DANĚ, NA KTERÉ SE SMLOUVA VZTAHUJE

1. Tato smlouva se vztahuje na daně z příjmu ukládané jménem každého ze smluvních států nebo jeho nižších správních útvarů nebo místních úřadů, ať je způsob vybírání jakýkoli.

2. Za daně z příjmu se považují všechny daně vybírané z celkového příjmu nebo z částí příjmu, včetně daní ze zisků ze zcizení movitého nebo nemovitého majetku a daní z celkového objemu mezd či platů vyplácených podniky.

3. Současné daně, na které se Smlouva vztahuje, jsou zejména:

a) v České republice:

(i) daň z příjmů fyzických osob;

(ii) daň z příjmů právnických osob;

(dále nazývané „česká daň“);

b) v Bangladéši:

daň z příjmů, včetně jakékoliv přírážky odvíjející se z příjmu nebo z daně z příjmů;

(dále nazývané „bangladéšská daň“).

4. Smlouva se bude rovněž vztahovat na jakékoliv daně stejného nebo v zásadě podobného druhu, které budou ukládány podle právních předpisů některého smluvního státu po datu podpisu Smlouvy vedle nebo místo současných daní. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí veškeré podstatné změny, které budou provedeny v jejich příslušných daňových zákonech.

5. Daně, na které se Smlouva vztahuje, nezahrnují žádnou částku, která představuje penále, pokuty nebo úroky ukládané podle právních předpisů smluvních států.

Článek 3

VŠEOBECNÉ DEFINICE

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

a) výraz „Česká republika“ označuje území České republiky, na kterém jsou, podle českých právních předpisů a v souladu s mezinárodním právem, vykonávána svrchovaná práva České republiky;

b) výraz „Bangladéš“ označuje veškeré území Bangladéšské lidové republiky a zahrnuje výsostné vody a vzdušný prostor nad tím, jakož i jakoukoliv jinou přímořskou zónu, kde má Bangladéšská lidová republika, v souladu s bangladéšskými právními předpisy a podle mezinárodního práva, včetně Úmluvy OSN o mořském právu, svrchovaná práva, jiná práva a jurisdikci;

c) výrazy „jeden smluvní stát“ a „druhý smluvní stát“ označují, podle souvislosti, Českou republiku nebo Bangladéš;

d) výraz „osoba“ zahrnuje fyzickou osobu, společnost, osobní společnost, trust a všechna jiná sdružení osob;

e) výraz „společnost“ označuje jakoukoliv právnickou osobu nebo jakéhokoliv nositele práv považovaného pro účely zdanění za právnickou osobu;

f) výrazy „podnik jednoho smluvního státu“ a „podnik druhého smluvního státu“ označují, podle souvislosti, podnik provozovaný rezidentem jednoho smluvního státu a podnik provozovaný rezidentem druhého smluvního státu;

g) výraz „státní příslušník“, ve vztahu ke smluvnímu státu, označuje:

(i) každou fyzickou osobu, která je státním občanem tohoto smluvního státu;

(ii) každou právnickou osobu, osobní společnost, sdružení nebo jinou entitu zřízenou nebo zřízené podle právních předpisů platných v tomto smluvním státě;

h) výraz „mezinárodní doprava“ označuje jakoukoli dopravu lodí nebo letadlem provozovanou podnikem jednoho smluvního státu, vyjma případů, kdy je loď provozována nebo letadlo provozováno pouze mezi místy v druhém smluvním státě;

i) výraz „příslušný úřad“ označuje:

(i) v případě České republiky, ministra financí nebo jeho zmocněného zástupce;

(ii) v případě Bangladéše, národní daňový úřad nebo jeho zmocněného zástupce;

j) výraz „daň“ označuje, podle souvislosti, českou daň nebo bangladéšskou daň.

2. Pokud jde o provádění Smlouvy v jakémkoliv čase některým ze smluvních států, bude mít každý výraz, který v ní není definován, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad, takový význam, jenž mu náleží v tomto čase podle právních předpisů tohoto státu pro účely daní, na které se Smlouva vztahuje, přičemž jakýkoliv význam podle používaných daňových zákonů tohoto státu bude převažovat nad významem daným výrazu podle jiných právních předpisů tohoto státu.

Článek 4

REZIDENT

1. Výraz „rezident smluvního státu“ označuje pro účely této smlouvy každou osobu, která je podle právních předpisů tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa založení, místa hlavního vedení nebo jakéhokoli jiného podobného kritéria, a rovněž zahrnuje tento stát a jakýkoliv nižší správní útvar nebo místní úřad tohoto státu a jakoukoliv právnickou osobu veřejného práva tohoto státu. Tento výraz však nezahrnuje žádnou osobu, která je podrobena zdanění v tomto státě pouze z důvodu příjmu ze zdrojů v tomto státě.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem obou smluvních států, bude její postavení určeno následovně:

a) tato osoba se považuje za rezidenta pouze toho státu, ve kterém má k dispozici stálý byt; jestliže má k dispozici stálý byt v obou státech, považuje se za rezidenta pouze toho státu, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);

b) jestliže nemůže být určeno, ve kterém státě má tato osoba středisko svých životních zájmů nebo jestliže nemá k dispozici stálý byt v žádném státě, považuje se za rezidenta pouze toho státu, ve kterém se obvykle zdržuje;

c) jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou státech nebo v žádném z nich, považuje se za rezidenta pouze toho státu, jehož je státním příslušníkem;

d) jestliže je tato osoba státním příslušníkem obou států nebo žádného z nich, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba, jiná než osoba fyzická, je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem obou smluvních států, považuje se za rezidenta pouze toho státu, v němž se nachází místo jejího hlavního vedení.

Článek 5

STÁLÁ PROVOZOVNA

1. Výraz „stálá provozovna“ označuje pro účely této smlouvy trvalé místo k výkonu činnosti, jehož prostřednictvím je zcela nebo zčásti vykonávána činnost podniku.

2. Výraz „stálá provozovna“ zahrnuje obzvláště:

a) místo vedení;

b) závod;

c) kancelář;

d) továrnu;

e) dílnu;

f) sklad;

g) důl, naleziště ropy nebo plynu, lom nebo jakékoliv jiné místo průzkumu nebo těžby přírodních zdrojů;

h) místo prodeje; a

i) farmu, plantáž nebo jiné místo, kde jsou vykonávány zemědělské, lesnické nebo jiné podobné činnosti.

3. Výraz „stálá provozovna“ rovněž zahrnuje:

a) staveniště nebo stavební, montážní nebo instalační projekt nebo dozor s tím spojený, avšak pouze pokud takové staveniště, projekt nebo dozor trvá déle než šest měsíců;

b) poskytování služeb, včetně poradenských nebo manažerských služeb, podnikem jednoho smluvního státu prostřednictvím zaměstnanců nebo jiných pracovníků najatých podnikem pro tento účel, avšak pouze pokud činnosti takového charakteru trvají na území druhého smluvního státu po jedno nebo více období přesahující v úhrnu šest měsíců v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období.

4. Bez ohledu na předchozí ustanovení tohoto článku výraz „stálá provozovna“ nezahrnuje:

a) zařízení, které se využívá pouze za účelem uskladnění nebo vystavení zboží patřícího podniku;

- b) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění nebo vystavení;
- c) zásobu zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;
- d) trvalé místo k výkonu činnosti, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;
- e) trvalé místo k výkonu činnosti, které se udržuje pouze za účelem vykonávání jakékoliv jiné činnosti pro podnik;
- f) trvalé místo k výkonu činnosti, které se udržuje pouze k vykonávání jakéhokoliv spojení činností uvedených v písmenech a) až e),

pokud taková činnost nebo, v případě písmene f), celková činnost trvalého místa k výkonu činnosti je přípravného nebo pomocného charakteru.

5. Jestliže, bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2, osoba - jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 7 - jedná v jednom smluvním státě na účet podniku druhého smluvního státu, má se za to, že tento podnik má stálou provozovnu v prvně zmíněném smluvním státě ve vztahu ke všem činnostem, které tato osoba provádí pro podnik, jestliže tato osoba:

- a) má a obvykle vykonává v tomto státě oprávnění uzavírat smlouvy jménem podniku, pokud činnosti takovéto osoby nejsou omezeny na činnosti uvedené v odstavci 4, které, pokud by byly vykonávány prostřednictvím trvalého místa k výkonu činnosti, by nezakládaly z tohoto trvalého místa k výkonu činnosti stálou provozovnu podle ustanovení tohoto odstavce; nebo
- b) nemá takové oprávnění, ale obvykle udržuje v prvně zmíněném státě zásobu zboží, ze které pravidelně dodává zboží jménem podniku.

6. Bez ohledu na předchozí ustanovení tohoto článku se má za to, že, nejde-li o výkon zajišťovací činnosti, pojišťovna jednoho smluvního státu má stálou provozovnu v druhém smluvním státě, pokud vybírá pojistné na území tohoto druhého státu nebo pojišťuje rizika, která se tam nacházejí, prostřednictvím osoby jiné než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 7.

7. Nemá se za to, že podnik má stálou provozovnu ve smluvním státě jenom proto, že v tomto státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jakéhokoliv jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednájí v rámci své řádné činnosti. Avšak jestliže jsou činnosti takového zástupce zcela nebo téměř zcela věnovány zájmům tohoto podniku a jestliže jsou tento podnik a zástupce ve svých obchodních a finančních vztazích vázány podmínkami, které sjednaly nebo jim byly uloženy, a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi nezávislými podniky, nebude tento zástupce považován za nezávislého ve smyslu tohoto odstavce.

8. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem jednoho smluvního státu, ovládá společnost nebo je ovládána společností, která je rezidentem druhého smluvního státu nebo která v tomto druhém státě vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo jinak), neučiní sama o sobě z kterékoliv této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

PŘÍJMY Z NEMOVITÉHO MAJETKU

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství, lesnictví nebo rybářství) umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.
2. Výraz „nemovitý majetek“ má takový význam, jenž mu náleží podle právních předpisů smluvního státu, v němž je daný majetek umístěn. Výraz zahrnuje v každém případě příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář užívaný v zemědělství, lesnictví nebo rybářství, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na pozemky, užívací právo k nemovitému majetku a práva na proměnlivé nebo pevné platby za těžení nebo za přivolení k těžení nerostných ložisek, pramenů a jiných přírodních zdrojů; lodě, čluny a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.
3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy pobírané z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.
4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku a pro příjmy z nemovitého majetku užívaného k vykonávání nezávislého povolání.

Článek 7

ZISKY PODNIKŮ

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny ve druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat:
 - a) této stálé provozovně; nebo
 - b) prodejem zboží v tomto druhém státě, které je stejného nebo podobného druhu jako zboží prodávané prostřednictvím této stálé provozovny.
2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se, s výhradou ustanovení odstavce 3, v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.
3. Při stanovení zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady, u nichž je to umožněno podle vnitrostátních právních předpisů příslušného státu, vynaložené pro účely činnosti stálé provozovny, včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je stálá provozovna umístěna, či jinde. Avšak takový odpočet se nepovolí u částek, pokud nějaké budou, placených (jinak než proti proplacení skutečných výdajů) stálou provozovnou ústředí podniku nebo jakékoliv jiné z jeho kanceláří ve formě licenčních poplatků, odměn nebo jiných podobných plateb náhradou za užití patentů nebo jiných práv nebo ve formě provize za zvláštní poskytnuté služby nebo za řídicí služby nebo, vyjma případu bankovního podniku, ve formě úroků z peněz půjčených stálé provozovně. Podobně se nezohlední při stanovení zisků stálé provozovny částky účtované (jinak než proti proplacení skutečných výdajů) stálou provozovnou ústředí podniku nebo jakékoliv jiné z jeho

kanceláři ve formě licenčních poplatků, odměn nebo jiných podobných plateb náhradou za užití patentů nebo jiných práv nebo ve formě provize za zvláštní poskytnuté služby nebo za řídicí služby nebo, vyjma případu bankovního podniku, ve formě úroků z peněz půjčených ústředí podniku nebo jakékoliv jiné z jeho kanceláři.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nic v odstavci 2 nevylučuje, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, se pro účely předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže zisky zahrnují části příjmů, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

Článek 8

VODNÍ A LETECKÁ DOPRAVA

1. Zisky, které pobírá podnik smluvního státu z provozování lodí nebo letadel v mezinárodní dopravě, podléhají zdanění jen v tomto státě.

2. Zisky podniku jednoho smluvního státu pobírané ve druhém smluvním státě z provozování lodí v mezinárodní dopravě mohou být, bez ohledu na ustanovení odstavce 1, rovněž zdaněny ve druhém smluvním státě, avšak daň takto uložená bude snížena o částku odpovídající padesáti procentům této daně.

3. Pro účely této smlouvy, zisky z provozování lodí nebo letadel v mezinárodní dopravě nezahrnují:

a) zisky z pronájmu lodí nebo letadel bez posádky; a

b) zisky z pronájmu kontejnerů (včetně přívěsů a souvisejícího zařízení pro přepravu kontejnerů) používaných pro přepravu zboží.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 platí rovněž pro zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.

Článek 9

SDRUŽENÉ PODNIKY

Jestliže

a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo kapitálu podniku druhého smluvního státu, nebo

b) tytéž osoby se podílejí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo kapitálu podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu

a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které sjednaly nebo jim byly uloženy, a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi nezávislými podniky, mohou jakékoliv zisky, které by, nebýt těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

Článek 10

DIVIDENDY

1. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem jednoho smluvního státu, rezidentu druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, jehož je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník dividend je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne:

a) 10 procent hrubé částky dividend, jestliže skutečným vlastníkem je společnost, která přímo drží alespoň 25 procent kapitálu společnosti vyplácející dividendy, a to nepřetržitě po dobu 365 dní, která zahrnuje den výplaty dividend (pro účely počítání této doby se nepřihlíží ke změnám vlastnictví, které by přímo vyplynuly z firemní reorganizace, jako je fúze nebo rozdělení, společnosti, která drží podíly nebo která vyplácí dividendy);

b) 15 procent hrubé částky dividend ve všech ostatních případech.

Tento odstavec se nedotýká zdanění zisků společnosti, z nichž jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz „dividendy“ použitý v tomto článku označuje příjmy z akcií, požitkových akcií nebo požitkových práv, kuksů, zakladatelských podílů nebo jiných práv, s výjimkou pohledávek, s podílem na zisku, jakož i jiné příjmy, které jsou podrobeny stejnému daňovému režimu jako příjmy z akcií podle právních předpisů státu, jehož je společnost, která rozdělí zisk nebo provádí platbu, rezidentem.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, jehož je rezidentem společnost vyplácející dividendy, svoji činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém smluvním státě nezávislé povolání ze stálé základny tam umístěné, a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stálé provozovně nebo stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

5. Jestliže společnost, která je rezidentem jednoho smluvního státu, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže jsou tyto dividendy vypláceny rezidentu tohoto druhého státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže ke stálé provozovně nebo stálé základně, která je umístěna v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků společnosti, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů majících zdroj v tomto druhém státě.

Článek 11

ÚROKY

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto úroky však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník úroků je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne 10 procent hrubé částky úroků.

3. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a skutečně vlastněné rezidentem druhého smluvního státu podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 2 zdanění jen v tomto druhém státě, jestliže jsou tyto úroky vypláceny:

a) vládě druhého smluvního státu, včetně jakéhokoliv nižšího správního útvaru nebo místního úřadu tohoto státu, centrální bance druhého smluvního státu nebo jakékoli instituci, která je vlastněna nebo ovládána touto vládou, jestliže smyslem existence takové instituce je podpora exportu;

b) v souvislosti s jakoukoliv půjčkou nebo jakýmkoliv úvěrem, která je zaručena, nebo který je zaručen, vládou druhého smluvního státu, včetně jakéhokoliv nižšího správního útvaru nebo místního úřadu tohoto státu, centrální bankou druhého smluvního státu nebo jakoukoli institucí, která je vlastněna nebo ovládána touto vládou, jestliže smyslem existence takové instituce je podpora exportu.

4. Výraz „úroky“ použitý v tomto článku označuje příjmy z pohledávek jakéhokoliv druhu, ať zajištěných či nezajištěných zástavním právem na nemovitosti a majících či nemajících právo účasti na zisku dlužníka, a zvláště, příjmy z vládních cenných papírů a příjmy z obligací nebo dluhopisů, včetně premií a výher, které se vážou k těmto cenným papírům, obligacím nebo dluhopisům, jakož i jiné příjmy, se kterými se zachází jako s příjmy z půjčených peněz podle daňových zákonů smluvního státu, v němž má příjem zdroj. Penále ukládané za pozdní platbu se nepovažuje za úroky pro účely tohoto článku. Výraz „úroky“ nezahrnuje žádnou část příjmu, která je považována za dividendu podle ustanovení článku 10 odstavce 3.

5. Ustanovení odstavců 1, 2 a 3 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník úroků, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, svoji činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém státě nezávislé povolání ze stálé základny tam umístěné, a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stálé provozovně nebo stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.

6. Úroky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je rezident tohoto státu. Jestliže však plátce úroků, ať je nebo není rezidentem některého smluvního státu, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž došlo k zadlužení, z něhož jsou úroky placeny, a tyto úroky jdou k tíži takové stálé provozovny nebo stálé základny, mají tyto úroky zdroj v tom státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.

7. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje, v důsledku zvláštních vztahů mezi plátcem a skutečným vlastníkem nebo mezi oběma z nich a nějakou další osobou, částku, kterou by byl smluvil plátce se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka plateb, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna v souladu s právními předpisy každého smluvního státu, s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

LICENČNÍ POPLATKY A POPLATKY ZA TECHNICKÉ SLUŽBY

1. Licenční poplatky a poplatky za technické služby mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.
2. Tyto licenční poplatky a poplatky za technické služby však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků nebo poplatků za technické služby je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne 10 procent hrubé částky licenčních poplatků nebo poplatků za technické služby.
3. a) Výraz „licenční poplatky“ použitý v tomto článku označuje platby jakéhokoliv druhu obdržené jako náhrada za užití nebo za právo na užití jakéhokoliv autorského práva k dílu literárnímu, uměleckému nebo vědeckému, včetně kinematografických filmů, a filmů, pásek nebo jiných prostředků obrazové nebo zvukové reprodukce, jakéhokoliv patentu, ochranné známky, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo postupu, nebo za užití nebo za právo na užití jakéhokoliv průmyslového, obchodního nebo vědeckého zařízení, nebo za informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké.
b) Výraz „poplatky za technické služby“ použitý v tomto článku označuje jakoukoliv platbu za jakoukoliv službu technického, poradenského nebo manažerského charakteru, avšak nezahrnuje platby za služby uvedené v článcích 8, 15, 16, 17 a 19. Výraz rovněž nezahrnuje platby uskutečněné fyzickou osobou za služby poskytnuté za účelem osobní potřeby fyzické osoby a platby za výuku uskutečněné vzdělávacím institucím nebo vzdělávacími institucemi.
4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků nebo poplatků za technické služby, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky nebo poplatky za technické služby zdroj, svoji činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém smluvním státě nezávislé povolání ze stálé základny tam umístěné, a jestliže právo, majetek nebo služba, které dávají vznik licenčním poplatkům nebo poplatkům za technické služby, se skutečně vážou k této stálé provozovně nebo stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.
5. Licenční poplatky a poplatky za technické služby mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je rezident tohoto státu. Jestliže však plátcem licenčních poplatků nebo poplatků za technické služby, ať je nebo není rezidentem některého smluvního státu, má ve smluvním státě stálou provozovnu nebo stálou základnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky nebo poplatky za technické služby, a tyto licenční poplatky nebo poplatky za technické služby jdou k tíži takové stálé provozovny nebo stálé základny, mají tyto licenční poplatky nebo poplatky za technické služby zdroj v tom státě, ve kterém je stálá provozovna nebo stálá základna umístěna.
6. Jestliže částka licenčních poplatků nebo poplatků za technické služby, které se vztahují k užití, právu, informaci nebo službě, za které jsou placeny, přesahuje, v důsledku zvláštních vztahů mezi plátcem a skutečným vlastníkem nebo mezi oběma z nich a nějakou další osobou, částku, kterou by byl smluvil plátcem se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka plateb,

kteřá ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna v souladu s právními předpisy každého smluvního státu, s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

ZISKY ZE ZCIZENÍ MAJETKU

1. Zisky, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6 a umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.
2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stálé provozovny, kterou má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, nebo movitého majetku, který patří ke stálé základně, kterou má k dispozici rezident jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě za účelem vykonávání nezávislého povolání, včetně zisků ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem) nebo takové stálé základny, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.
3. Zisky, které pobírá podnik smluvního státu ze zcizení lodí nebo letadel provozovaných tímto podnikem v mezinárodní dopravě nebo movitého majetku sloužícího k provozování těchto lodí nebo letadel, podléhají zdanění jen v tomto státě.
4. Zisky, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze zcizení akcií nebo jiných podílů na společnosti, osobní společnosti nebo trustu, jejichž hodnota plyne z více než 50 procent přímo nebo nepřímo z nemovitého majetku umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.
5. Zisky ze zcizení jakéhokoliv jiného majetku, než který je uveden v odstavcích 1, 2, 3 a 4, podléhají zdanění jen ve smluvním státě, jehož je zcizitel rezidentem.

Článek 14

NEZÁVISLÁ POVOLÁNÍ

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze svobodného povolání nebo z jiných činností nezávislého charakteru, podléhají zdanění jen v tomto státě, vyjma případu, kdy má tento rezident pravidelně k dispozici ve druhém smluvním státě stálou základnu za účelem vykonávání svých činností; v takovém případě jen taková část příjmů, kterou lze přičíst této stálé základně, může být zdaněna v tomto druhém smluvním státě.
2. Výraz „svobodné povolání“ zahrnuje obzvláště nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelské, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních.

Článek 15

ZÁVISLÁ POVOLÁNÍ

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 16, 18 a 19 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno ve druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny z něj pobírané zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z důvodu zaměstnání vykonávaného ve druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže všechny následující podmínky jsou splněny:

- a) příjemce vykonává zaměstnání ve druhém státě po jedno nebo více období nepřesahující v úhrnu 183 dny v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období začínajícím nebo končícím v příslušném daňovém roce a
- b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který není rezidentem druhého státu a
- c) odměny nejdou k tíži stálé provozovny nebo stálé základny, kterou má zaměstnavatel ve druhém státě.

3. Do počítání období zmíněných v odstavci 2 písmenu a) se zahrnují následující dny:

- a) všechny dny fyzické přítomnosti, včetně dní příjezdů a odjezdů a
- b) dny strávené mimo stát činnosti, jako jsou víkendy, státní svátky, dovolené a služební cesty přímo spojené se zaměstnáním příjemce v tomto státě, po kterých bylo v činnosti na území tohoto státu pokračováno.

4. Bez ohledu na předchozí ustanovení tohoto článku mohou být odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi nebo letadla, která je provozována nebo které je provozováno v mezinárodní dopravě podnikem smluvního státu, zdaněny v tomto státě.

Článek 16

TANTIÉMY

Tantiémy a jiné podobné odměny, které pobírá rezident jednoho smluvního státu jako člen správní rady nebo jakéhokoliv jiného obdobného orgánu společnosti, která je rezidentem druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 17

UMĚLCI A SPORTOVCI

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu jako na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelní, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 14 a 15 zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem neplynou umělci nebo sportovci samému, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7, 14 a 15 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém jsou činnosti umělce nebo sportovce vykonávány.

Článek 18

PENZE

Penze a jiné podobné platy vyplácené rezidentu smluvního státu z důvodu dřívějšího zaměstnání podléhají s výhradou ustanovení článku 19 odstavce 2 zdanění jen v tomto státě.

Článek 19

VEŘEJNÉ FUNKCE

1. a) Platy, mzdy a jiné podobné odměny vyplácené jedním smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu nebo útvaru nebo úřadu, podléhají zdanění jen v tomto státě.

b) Takové platy, mzdy a jiné podobné odměny však podléhají zdanění jen ve druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu:

(i) je státním příslušníkem tohoto státu; nebo

(ii) se nestala rezidentem tohoto státu jen z důvodu prokazování těchto služeb.

2. a) Penze a jiné podobné platy vyplácené jedním smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu nebo vyplácené z fondů, které zřídily, fyzické osobě za služby prokázané tomuto státu nebo útvaru nebo úřadu, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v tomto státě.

b) Takové penze a jiné podobné platy však podléhají zdanění jen ve druhém smluvním státě, jestliže fyzická osoba je rezidentem a státním příslušníkem tohoto státu.

3. Ustanovení článků 15, 16, 17 a 18 se použijí na platy, mzdy, penze a jiné podobné odměny a platy za služby prokázané v souvislosti s průmyslovou nebo obchodní činností vykonávanou některým smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu.

Článek 20

STUDENTI A ŽÁCI

1. Platby, které dostává za účelem úhrady nákladů své výživy, vzdělávání nebo studia student nebo žák, který je nebo bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu byl rezidentem druhého smluvního státu a který se zdržuje v prvně zmíněném státě pouze za účelem svého vzdělávání nebo studia, nepodléhají zdanění v tomto státě za předpokladu, že takovéto platby plynou ze zdrojů mimo tento stát.

2. Pokud jde o podpory, stipendia a odměny ze zaměstnání, které nebo která nejsou předmětem odstavce 1 tohoto článku, bude mít student nebo žák uvedený v odstavci 1 tohoto článku, kromě toho, právo v průběhu takového vzdělávání nebo studia na stejná daňová osvobození, úlevy nebo snížení, která nebo které přísluší rezidentům smluvního státu, v němž se tento student nebo žák zdržuje.

Článek 21

OSTATNÍ PŘÍJMY

1. Části příjmů rezidenta smluvního státu, ať mají zdroj kdekoliv, o kterých se nepojednává v předchozích člancích této smlouvy, podléhají zdanění jen v tomto státě.
2. Ustanovení odstavce 1 se nepoužijí na příjmy jiné, než příjmy z nemovitého majetku, který je definován v článku 6 odstavci 2, jestliže příjemce takových příjmů, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě svoji činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, nebo vykonává v tomto druhém smluvním státě nezávislé povolání ze stálé základny tam umístěné, a jestliže právo nebo majetek, pro které se příjmy platí, se skutečně vážou k této stálé provozovně nebo stálé základně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7 nebo článku 14 podle toho, o jaký případ jde.
3. Části příjmů rezidenta jednoho smluvního státu, o kterých se nepojednává v předchozích člancích této smlouvy a které mají zdroj ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2 rovněž zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 22

ZAMEZENÍ DVOJÍMU ZDANĚNÍ

1. S výhradou ustanovení vnitrostátních právních předpisů smluvních států týkajících se zamezení dvojímu zdanění, jestliže rezident jednoho smluvního státu pobírá příjem, který může být v souladu s ustanoveními této smlouvy zdaněn ve druhém smluvním státě, prvně zmíněný stát povolí snížit daň z příjmů tohoto rezidenta o částku rovnající se dani z příjmů zaplacené v tomto druhém státě. Částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne tu část daně z příjmů, vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjem, který může být zdaněn v tomto druhém státě.
2. Jestliže je, v souladu s jakýmkoliv ustanovením Smlouvy, příjem pobíraný rezidentem smluvního státu vyňat ze zdanění v tomto státě, tento stát může přesto, při výpočtu částky daně ze zbývajících příjmů tohoto rezidenta, vzít v úvahu vyňatý příjem.

Článek 23

ZÁKAZ DISKRIMINACE

1. Státní příslušníci jednoho smluvního státu nebudou podrobeni ve druhém smluvním státě žádnému zdanění nebo jakýmkoliv povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci tohoto druhého státu, kteří jsou, zejména s ohledem na rezidenci, ve stejné situaci. Toto ustanovení se bez ohledu na ustanovení článku 1 vztahuje rovněž na osoby, které nejsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.
2. Osoby bez státní příslušnosti, které jsou rezidenty některého smluvního státu, nebudou podrobeny v žádném smluvním státě žádnému zdanění nebo jakýmkoliv povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeni státní příslušníci příslušného státu, kteří jsou, zejména s ohledem na rezidenci, ve stejné situaci.
3. Zdanění stálé provozovny, kterou má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, nebo stálé základny, kterou má k dispozici rezident jednoho smluvního státu ve druhém

smluvním státě, nebude v tomto druhém státě nepříznivější než zdanění podniků nebo rezidentů tohoto druhého státu, které nebo kteří vykonávají tytéž činnosti. Toto ustanovení nebude vykládáno jako závazek jednoho smluvního státu, aby přiznal rezidentům druhého smluvního státu jakékoliv osobní úlevy, slevy a snížení daně z důvodu osobního stavu nebo povinností k rodině, které přiznává svým vlastním rezidentům.

4. Pokud se nebudou aplikovat ustanovení článku 9, článku 11 odstavce 7 nebo článku 12 odstavce 6, budou úroky, licenční poplatky a poplatky za technické služby a jiné výlohy placené podnikem jednoho smluvního státu rezidentu druhého smluvního státu odčitatelné pro účely stanovení zdanitelných zisků takového podniku za stejných podmínek, jako kdyby byly placeny rezidentu prvně zmíněného státu.

5. Podniky jednoho smluvního státu, jejichž kapitál je zcela nebo zčásti, přímo nebo nepřímo vlastněn nebo kontrolován jedním nebo více rezidenty druhého smluvního státu, nebudou podrobeny v prvně zmíněném státě žádnému zdanění nebo jakýmkoliv povinností s ním spojeným, které jsou jiné nebo tíživější než zdanění a spojené povinnosti, kterým jsou nebo mohou být podrobeny ostatní podobné podniky prvně zmíněného státu.

Článek 24

ŘEŠENÍ PŘÍPADŮ DOHODOU

1. Jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může, bez ohledu na opravné prostředky, které poskytují vnitrostátní právní předpisy těchto států, předložit případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem nebo, pokud její případ spadá pod článek 23 odstavec 1, úřadu smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření vedoucího ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními Smlouvy.

2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit případ vyřešit vzájemnou dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se zamezilo zdanění, které není v souladu se Smlouvou. Jakákoliv dosažená dohoda bude uskutečněna bez ohledu na jakékoliv časové lhůty ve vnitrostátních právních předpisech smluvních států.

3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit vzájemnou dohodou jakékoliv obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo provádění Smlouvy. Mohou rovněž spolu konzultovat za účelem zamezení dvojímu zdanění v případech neupravených ve Smlouvě.

4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců.

Článek 25

VÝMĚNA INFORMACÍ

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat takové informace, u nichž lze předpokládat, že jsou relevantní ve vztahu k provádění ustanovení této smlouvy nebo ve vztahu k provádění nebo vymáhání vnitrostátních právních předpisů, které se vztahují na daně všeho druhu a pojmenování ukládané jménem smluvních států nebo jejich nižších

správních útvarů nebo místních úřadů, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu se Smlouvou. Výměna informací není omezena články 1 a 2.

2. Veškeré informace obdržené smluvním státem podle odstavce 1 budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace získané podle vnitrostátních právních předpisů tohoto státu a budou poskytnuty pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, které jsou uvedeny v odstavci 1, vymáháním nebo trestním stíháním ve věci těchto daní, rozhodováním o opravných prostředcích ve vztahu k těmto daním nebo dozorem výše uvedeného. Tyto osoby nebo úřady použijí tyto informace jen k těmto účelům. Mohou sdělit tyto informace při veřejných soudních řízeních nebo v soudních rozhodnutích. Informace obdržené smluvním státem mohou být bez ohledu na výše uvedené použity pro jiné účely, pokud takové informace mohou být použity pro takové jiné účely podle právních předpisů obou států a pokud příslušný úřad státu poskytujícího informace dá souhlas k takovému použití.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají smluvnímu státu povinnost:

- a) provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy a správní praxi tohoto nebo druhého smluvního státu;
- b) poskytnout informace, které nemohou být získány na základě právních předpisů nebo v běžném správním řízení tohoto nebo druhého smluvního státu;
- c) poskytnout informace, které by odhalily jakékoliv obchodní, hospodářské, průmyslové, komerční nebo profesní tajemství nebo obchodní postup, nebo informace, jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

4. Jestliže jsou v souladu s tímto článkem jedním smluvním státem požadovány informace, druhý smluvní stát použije svých opatření zaměřených na získávání informací, aby získal požadované informace, i když tento druhý stát takové informace nepotřebuje pro své vlastní daňové účely. Povinnost obsažená v předchozí větě podléhá omezením odstavce 3, ale v žádném případě nebudou tato omezení vykládána tak, že umožňují smluvnímu státu odmítnout poskytnout informace pouze z toho důvodu, že nemá domácí zájem na takových informacích.

5. Ustanovení odstavce 3 nebudou v žádném případě vykládána tak, že umožňují smluvnímu státu odmítnout poskytnout informace pouze z toho důvodu, že informacemi disponuje banka, jiná finanční instituce, pověřenec nebo osoba, která jedná v zastoupení nebo jako zmocněnec, nebo proto, že se informace vztahují k vlastnickým podílům na osobě.

Článek 26

ČLENOVÉ DIPLOMATICKÝCH MISÍ A KONZULÁRNÍCH ÚŘADŮ

Nic v této smlouvě se nedotýká daňových výsad členů diplomatických misí nebo konzulárních úřadů, které jim přísluší na základě obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě ustanovení zvláštních dohod.

Článek 27

NÁROK NA VÝHODY

1. Jestliže se dá usuzovat, a to s ohledem na všechny relevantní skutečnosti a okolnosti, že získání výhody plynoucí ze Smlouvy bylo jedním z hlavních cílů jakéhokoliv opatření nebo jakékoliv transakce přímo nebo nepřímo vedoucího nebo vedoucí k této výhodě, tato výhoda, bez ohledu na jakákoliv jiná ustanovení této smlouvy, nebude poskytnuta ve vztahu k části příjmu, pokud není prokázáno, že poskytnutí této výhody v dané situaci by bylo v souladu s účelem a cílem příslušných ustanovení Smlouvy.
2. Jestliže jsou rezidentovi jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě podle odstavce 1 odepřeny výhody plynoucí z této smlouvy, příslušný úřad tohoto druhého smluvního státu oznámí tuto skutečnost příslušnému úřadu prvně zmíněného smluvního státu.
3. Ustanovení Smlouvy v žádném případě nezabraňují smluvním státům provádět ustanovení jejich vnitrostátních právních předpisů určená k zabraňování situacím vyhybaní se daňové povinnosti nebo daňovým únikům.

Článek 28

VSTUP V PLATNOST

1. Smluvní státy si vzájemně písemně diplomatickou cestou oznámí splnění postupů požadovaných jejich vnitrostátními právními předpisy pro vstup této smlouvy v platnost. Tato smlouva vstoupí v platnost dnem přijetí pozdějšího z těchto oznámení.
2. Ustanovení Smlouvy se budou následně provádět:
 - a) v Bangladéši:
 - (i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky vyplácené nebo připisované k 1. červenci následujícímu po datu, kterým Smlouva vstoupí v platnost, nebo později; a
 - (ii) pokud jde o ostatní daně z příjmů, na příjmy za každý příjmový rok začínající 1. července následujícího po datu, kterým Smlouva vstoupí v platnost, nebo později;
 - b) v České republice:
 - (i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu kalendářního roku následujícího po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost, nebo později; a
 - (ii) pokud jde o ostatní daně z příjmů, na příjmy za každý daňový rok začínající 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost, nebo později.

Článek 29

UKONČENÍ PLATNOSTI

1. Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena některým smluvním státem. Každý smluvní stát může podáním písemné výpovědi druhému smluvnímu státu ukončit platnost Smlouvy, a to ne později, než 30. června každého kalendářního roku následujícího po uplynutí období pěti let ode dne vstupu Smlouvy v platnost.

2. V takovém případě se Smlouva přestane provádět:

a) v Bangladéši:

(i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na částky vyplácené nebo připisované k 1. červenci následujícímu po datu, kterým byla dána výpověď, nebo později; a

(ii) pokud jde o ostatní daně z příjmů, na příjmy za každý příjmový rok začínající 1. července následujícího po datu, kterým byla dána výpověď, nebo později;

b) v České republice:

(i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla dána výpověď, nebo později; a

(ii) pokud jde o ostatní daně z příjmů, na příjmy za každý daňový rok začínající 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla dána výpověď, nebo později.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno v Praze dne 11. prosince 2019 ve dvou původních vyhotoveních v anglickém jazyce.

Za vládu České republiky

Alena Schillerová

Za vládu Bangladéšské lidové republiky

Mosharraf Hossain Bhuiyan